

kyndelse her i Byen, vilde især ikke slippe ham. Han forstod ikke den Tale. Guds Ord var dog Guds Ord, om det saa blev præket i Helvede! Men at Herren endnu ikke havde velsignet hans Arbejde her — ja, det var desværre kun altfor sandt. I Stedet for at opvække de Døde i denne Stenørken, som Stine havde skrevet, syntes det ham mangel Gang, at han prækede dem endnu dybere ned i den evige Søvn. Det var næsten, som om Kirkens Bannlysning havde faaet Magt til ogsaa at ramme hans Forkyndelse — gøre den død og kraftsløs. Han havde følt det særligt denne Aften, at han udsaaede den himmelske Sæd i de golde Havstrømme. Der havde været en Uro i Salen, saa han et Par Gange havde maattet anmode sine Tilhørere om dog at opføre sig anstændigt, hvor Herrens Ord blev talt.

Dersom der ikke snart skete en alvorlig Forandring, vilde han bede Gud om Lov til at vende hjem for at leve af sine Hænders Arbejde eller genoptage sit Vandreliv. Han kunde ikke længer bære Ensomhedens Tynge. Han følte sig for hver Dag mere syg og afkræftet. Havde han dog blot haft Stine og Børnene her! Men dertil var der endnu lang Vej! Og nu havde han ovenikøbet faaet den her Proces paa Halsen. Om et Par Dage skulde han møde for Forligskommissionen. Men hvad kom der ud af det? Tre Hundrede Kroner havde hans Modpart